

3/63

nummer 63

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

maart 1963

(Zesde jaargang - Nummer 12)

Administratie: J. Jacobs, Leidsekade 54 111, Amsterdam - C

Gemeentegiro Amsterdam J 4501

Abonnementsprijs : f 4,00 per jaar

DEZE MAAND

Op het vlak van de kapitalistische Europese samenwerking is de belangrijkste gebeurtenis na de mislukking van "Brussel", de goedkeuring door het parlement te Bonn, van het Frans-Duitse verdrag. Hiermee is de consolidatie van het reactionaire economisch-politieke blok "De Gaulle-Adenauer" bevestigd, ook als nieuwe stap op weg naar een poging tot "definitieve" beteugeling van de Europese arbeidersklasse. Interessant is in dit verband de orde-wet die de Belgische bourgeoisie wil doordrijven.

Door genoemde as van de bourgeoisie der 2 grootste Westeuropese kapitalistische landen - die zo graag Engeland als tegenwicht in de EEG zagen naar het tweede of derde plan teruggewezen. De oppositie van Italië en Nederland tegen de koppeling van de Voormalige Frans Afrikaanse koloniën aan de EEG, is een laat en onbeduidend achterhoede gevecht. Even onbeduidend als de late burgerlijke bedenkingen tegen het kwalijk riekende verdrag tussen Duitsland en Nederland. Het gebrek aan harmonie binnen het kapitalistische kamp werd ook in breder, NAVO-verband gedemonstreerd rond de "Nassau" voorstellen tot een NAVO kernmacht onder strakke Amerikaanse leiding; een door het Congres nog niet goedgekeurde concessie aan de Europese bourgeoisie, die (d.w.z. allereerst de Franse) daar overigens maar matig door bevredigd schijnt te zijn.

Deze politieke, militaire en economische problemen van de bourgeoisie ontwikkelen zich binnen het kader van een voortgaande hoogconjunctuur. Kleine concessies konden zo gemakkelijk aan de arbeidersklasse worden gedaan, om de ontevredenheid niet buiten de vormen van het georganiseerde overleg te laten breken.

In Nederland zagen we een "welvaarts"vast AOW en AAW aangeboden dat een zeer kleine verbetering brengt in het bededen het absolute minimum liggende niveau; enkele nieuwe CAO's werden aangenomen. Scherp in tegenstelling tot de onderhandelingen van de vakbonden bureaucratie om enkele armzalige centen is de felle strijd die de Nederlandse Toonkunstenaars Bond voert tegen de Ned. Televisie Stichting; een strijd die jammer genoeg gedeeltelijk werd gestoord door het verraad van twee bestuurders.

In het algemeen weten de arbeiders buiten Nederland meer kracht bij te zetten aan hun eisen; bv. bij de Belgische metaalarbeidersstaking en de veel grotere staking der Franse mijnwerkers.

Waar het in Nederland meestal niet verder komt dan algemene ontevredenheid en een gerommel in de vakbonden dat door de bondsbureaucraten gedeeltelijk kan worden geneutraliseerd, ~~waar in West-Europa de economische klassenstrijd zelden een politiek peil bereikt en zo dat het geval is bij gebrek aan een program en leiding, geen grote economische en politieke successen worden bereikt (Spanje, Frankrijk, België)...~~ wordt voorlopig nog in de werkelijke strijd tegen het kapitalisme, het imperialisme, het kolonialisme en de voorbereiding van een derde wereldoorlog, de spits afgebeten door de koloniale revolutie. Zie de revolutionaire uitspraken van Fidel-Castro en de socialistische maatregelen van de Algerijnse regering, (vervolg, zie buitenpagina)

DE METAAL-C.A.O. 1963

Een hoon voor de arbeiders

Na "moeizame onderhandelingen", waarbij het "uiterste" van de vakbondsbestuurders gevegd werd, is ruim een maand na de aflooptdatum van de oude C.A.O.-grootmetaal, eindelijk het resultaat bekend geworden. Het "gevecht" concentreerde zich rond een loonsverhoging van 3 tot 7 cent per uur en een dag vakantie meer, d.w.z. van 13 naar 14 dagen. De vakantie-dag hebben de vakbonden laten vallen, deze komt volgend jaar aan de orde! Dus nog altijd 13 i.p.v. de 15 dagen, die er vóór de invoering van de 45-urige werkweek veroverd waren. (de vakbondsbestuurders hebben tijdens de 45-uren week onderhandelingen, twee dagen als "offer" gebracht). Echter heeft men 7 cent loonsverhoging weten te bedingen, ja wacht even, daar zit de compensatie voor de verhoging van de A.O.W.-premie bij inbegrepen, blijft over: 5 cent per uur!

Zoals vrijwel iedere keer, verkeren, door de nu al overbekende taktiek der ondernemers, de C.A.O.-onderhandelingen tegen het einde van ieder jaar in "tijdnood", d.w.z. zet men de vakbondsbestuurders onder druk, om vóór de beëindiging van de vorige C.A.O., het door de ondernemers aangeboden maar te aanvaarden. Deze bestuurders i.p.v. te handelen volgens het principe: geen kontrakt, geen werk, maken dankbaar van deze ondernemers-taktiek gebruik om het kader en de bondsleden onder druk te zetten en aldus het magere resultaat maar te doen aanvaarden, met als spookbeeld, een "kontraktloos tijdperk". Zo ook ditmaal.

Als we beschouwen wat er met de vakantie-dag gebeurd is, dan blijkt het patronaat niet gedifferentieerd te onderhandelen, ondanks de met veel bombarie, door de regering aangekondigde - en door de vakbonden aanvaarde "nieuwe" loonpolitiek, doch één lijn te trekken en in het gehele land verdere vakantieverruiming te weigeren. Een gesloten front der uitbuiters tegenover een verdeelde arbeidersklasse.

Hetzelfde geldt t.a.v. de loonsverhoging, die waarlijk een hoon voor de arbeiders genoemd kan worden. Met het perspectief van de, door het europese kapitalisme nagestreefde samensmelting op economisch en politiek gebied (de E.E.G. met een deuk), die op vele gebieden "prijsaanpassingen" (naar boven !!) betekent, gevoegd bij de voortgaande en nog te verwachten binnenlandse prijsverhogingen, waarbij zich dan nu nog de onverwachte, doch zeer reële duurte van een strenge winter voegt, betekent deze 5 cent een nauwelijks verholde nederlaag.

Weliswaar worden de vrouwenlonen opgetrokken tot 85% van die der mannen, doch dit blijft alles binnen de door de E.E.G. gestelde normen en is daar zelfs nog bij ten achter. Dit alles wordt aanvaard en verdedigd met de drogreden van het "algemeen belang". Dit moet volgens de vakbondsbestuurders steeds de richtlijn zijn evenals "onze konkurrentiepositie".

Wat dat algemeen belang betreft, stond er een dezer dagen in het "Parool" een zeer onthullende zinsnede in een artikel over de dure levensmiddelen. Blikgroente-fabrikanten door de redactie gevraagd wat de reden was voor de prijsstijgingen van hun produkten (reeds lang in voorraad), antwoordden lakoniek: ".....dat is de wet van vraag en aanbod".

Dat is dus de opvatting van het "algemeen belang" vertaald door de in de levensmiddelenbranche opererende ondernemers-spekulanten.

De arbeidskracht is evenwel ook een waar, en aan dezelfde wet van vraag en aanbod onderhevig. Doch om "onze konkurrentiepositie" niet in gevaar te brengen wordt de prijs van deze waar, (de menselijke arbeidskracht) kunstmatig laag gehouden, met medeplichtigheid van de "erkende" vakbeweging. Het

gevolg hiervan zijn superwinsten voor de ondernemers, schrale "welvaart" voor een deel en fatsoenlijke armoede voor een groter deel, want lager betaald deel der arbeidersklasse. Dit is de weg, die de in de metaal gesloten C.A.O. verder wijst. Daarom moet de zwendel van de 2,7% doorbroken worden !

Slechts een loonzvloer van f 125,- per week, steeds aangepast aan het stijgen der prijzen, zoals reeds met verschillende pensioenen en de A.O.W. gebeurt (de glijdende loonschaal), kan de strijd voor een werkelijke verhoging van de koopkracht en het levenspeil een reële basis verschaffen. De doorbreking van de, door de vakbondsbureaucratie rond de groenen tafel geleverde spiegelgevechten, is een dwingende eis voor de arbeidersklasse wil zij niet in defaitisme en nederlaagstemmingen vervallen of tot de schijnoplossingen van een a-politieke vakbeweging of kategoriale bonden.

000

P.S. In het "Parool" van 15 februari zegt de tweede voorzitter van het NVV, Kloos, blij te zijn met het krachtige tegenspel der werkgevers, daar deze nu geen schuilevinkjemeer achter het College van Rijksbemiddelaars kunnen spelen.

Een vraag: wanneer zal het N.V.V.-lid eindelijk blij kunnen zijn, namelijk als zijn "tegenspelende" vakbondsleiders werkelijk de macht der vakbeweging doen gelden, en niet, zoals nu weer met de Metaal-C.A.O., de vakantie-eisen laten vallen. Kloos kondigde in hetzelfde bericht nog aan dat het N.V.V. in de Stichting van de Arbeid, vakantie verlenging eisende vakbonden "krachtig" zou steunen ! Kan het cynischer ?

„WORDT MODINETTE”

Annie van Deventer

Bijna dagelijks kan men in de advertentiepagina's van de dagbladen aanlokkelijke aanbiedingen vinden voor jonge meisjes, om toch "op onze gezellige, modieuze ateliers", te komen werken, waar "een prettige sfeer heerst" en "waar men meteen met een aantrekkelijk salaris begint". Met deze en nog andere fraaie voorspiegelingen ("je leert een vak waar je je hele leven wat aan hebt") probeert men zoveel mogelijk jonge arbeidskrachten naar de confectie-industrie te trekken. De werkelijkheid ziet er evenwel enigszins anders uit. Sommige zeer grote confectie-industrieën hebben inderdaad z.g. bedrijfsscholen ingericht waar de jonge meisjes van 14 en 15 jaar enige uren per week huishoudelijk en lager onderwijs ontvangen (in werktijd, lezer, besef dat goed!), naast het eigenlijke onderricht in het vak. Wij zeggen hier vakonderricht, maar dan moet men zich niet voorstellen, dat een meisje dat van een z.g. bedrijfsschool komt en gediplomeerd is volgens de maatstaven van de confectie, ook verder in staat zal zijn het geleerde dagelijks in de praktijk te brengen. Zij leert een geheel produkt maken, maar komt zij in de produktie, dan bestaat haar werk vooral op de grote bedrijven, uit het maken van onderdelen, al of niet aan de lopende band, Nog afgezien van het geestdodende en afmattende van een dergelijke routine, die elke voldoening aan de arbeid ontnemt, komt er dus in de praktijk van een vak uitoefenen niets en zijn zij ook niet in staat zelfstandig te werken. Op de talloze kleinere- en zeer kleine ateliers is het niet anders en daar ontbreekt,

naast de vooropleiding in de meeste gevallen veel wat, in de grote industrieën beter verzorgd is. Wij bedoelen hiermee bijv. de slechte en vaak bekrompen ruimten waarin gewerkt wordt, vaak zonder goede luchtverversingsinstallaties, wat door de samenstelling van de moderne stoffen (chemische bestanddelen), toch een zeer dringende eis is. Deze stoffen, vooral in de goedkopere - en middelklasse zijn in de meeste gevallen van niet al te goede kwaliteit en veelal van synthetische vezels gemaakt of ermee vermengd. Bij het snijden, naaien en strijken laten deze stoffen zeer fijne vezels los en vooral bij het strijken verspreiden zij een scherpe damp die in ogen, neus en keel bijt en in sommige gevallen een huiduitslag veroorzaakt. Indien men in ogenschouw neemt, dat toch zeker driekwart van de confectie-productie uit de goedkopere-en middelklasse bestaat kan men deze bezwaren praktisch voor de gehele confectieindustrie laten gelden.

Wat de beloning van dit ongezonde- en zenuwslopende beroep aangaat, deze is ondanks alle E.E.G.-verdragen (wij schreven reeds verleden jaar over de gelijke beloning van man en vrouw z.g. binnen dit verband te verwezenlijken) maar zeer mager. De confectieindustrie is voor de ondernemers een kip met gouden eieren. En dit is vooral te danken aan het feit dat de gemiddelde leeftijd van de in de confectieindustrie werkzame meisjes rond de 19 à 20 jaar ligt, en dat het hoogste CAO-loon eerst op 23-jarige leeftijd wordt bereikt. Dit loon ligt op het moment, met de huurcompensatie rond de f70,- bruto. Let wel, dat is voor een 23-jarige een leeftijd waarop het grootste deel der meisjes meestal getrouwd is en dus, of ophouden met werken, of dit halve dagen of enkele uren per week blijven doen.

Als men aanneemt dat een meisje dat op 15-jarige leeftijd naar atelier gaat, binnen twee jaar een behoorlijke routine heeft bereikt en dit zeker in deel-werk of aan de lopende band, dan is het een klein kunstje te berekenen wat er aan de arbeid van deze nog onvolgroeide jonge mensen verdiend wordt.

Dit is dan ook de oorzaak van het feit, dat in tegenstelling tot vele andere bedrijfstakken, er geen speciale jeugdvakantie bestaat in de confectieindustrie. Zelfs de ene dag vakantieuitbreiding, die de vakbonden als eis hebben gesteld, naast een lamentabele verhoging van 5 of 6 cent per uur voor de 23-jarigen en de ouderen (die een minderheid vormen), kan geen genade vinden in de ogen van de werkgevers.

Uitgaande van Marx's opvatting, dat een arbeider slechts zoveel verdient als hij voor het herstellen van zijn arbeidskracht nodig heeft, kan men zeggen dat deze stelling in de confectieindustrie op de meest duidelijke wijze tot uiting komt. Deze lonen toch zijn gebaseerd op het feit, dat de/meisjes tot hun huwelijk in gezinsverband blijven en dus /meeste minder inkomen voor het levensonderhoud nodig hebben. Dit is o.i. óók een van de oorzaken van de geringe belangstelling en het gebrek aan initiatief die de meeste confectie-werksters ontwikkelen om zich te organiseren en te vechten voor hun rechten, in de meest uitgebreide zin van het woord.

De gedachte, over enkele jaren te zullen trouwen en daarna niet meer te werken, speelt bij een groot deel van hen zijn rol. Ook het vrouwelijke minderwaardigheidsgevoel t.a.v. de meestal mannelijke werkgever is een grote rem.op de strijdvaardigheid.

Een werkelijk strijdbare bond zou haar agitatie onder de confectiewerksters dan ook moeten voeren, door de meisjes te wijzen op de, voor

hun jonge lichamen, ongezonde arbeidsvoorwaarden en ten eerste de veertig-urige arbeidsweek te eisen plus ten minste drie volle weken vakantie per jaar.

Ten tweede een arbeidswetgeving te vorderen, die het werken in te kleine bedompte ruimten verbiedt, voor alle ateliers behoorlijke luchtverversingsinstallaties voorschrijft en ten slotte de strijd voor de gelijke beloning van man en vrouw werkelijk te voeren en niet alleen achter de groene tafel.

000

UIT DE BOUW

Henk de Vries

In de afgelopen weken heeft de bouwvakker weer eens in het licht van de publieke belangstelling gestaan. Helaas voor hem, onder minder gunstige omstandigheden. Door de langdurige kou immers, zijn er grote aantallen bouwvakkers zonder werk. Hun aantal schommelt zo'n beetje rond de 140.000. Nu schijnt er echter de misvatting te bestaan, dat desondanks de bouwvakkers het nog zo slecht niet hebben.

Maar hoe staan de zaken er werkelijk voor?

Een vakman in de bouw verdient met hard werken gemiddeld zijn uurloon plus 60 %. De belasting en sociale verzekering worden over dit volle bedrag berekend en afgetrokken. In de praktijk gaat hij met ongeveer f130,- naar huis. Daarvoor gaat hij in het algemeen om half zeven de deur uit en komt er 's avonds om half zes weer in.

Dit loon is met het vorstverlet teruggebracht tot gemiddeld f76,- schoon, zijnde 90% van het kale uurloon. Dit is niet meer dan de uitkering van het Werkeloosheids Wet fonds bedraagt.

D.w.z. als er belasting betaald moet worden mag de bouwvakker dit doen over zijn maximumloon, als er echter gehaald moet worden, dan is 90% van zijn minimum loon goed genoeg.

Het wordt nog maar als men weet, dat toen het vorstverlet in het leven werd geroepen, dat ging ten koste van een deel van een loonsverhoging, en dat sindsdien de kas flink gespekt is door de arbeiders zelf, alle jammerklachten, dat het fonds bijna uitgeput is ten spijt.

Nu kan men natuurlijk zeggen, goed ze krijgen maar 90% van het uurloon. Maar dat is tosh overëen gekomen in de laatste CAO, die namens de bouwvakkers is afgesloten.

Dus waarom achteraf gemopperd? Maar daar zit nu juist de kneep. Als het zonnetje hoog aan de hemel staat dan is er haast geen bouwvakker, die zich zorgen maakt over een CAO, die buiten hem om afgesloten is. Als er geld bij moet komen, omdat er verderop ook meer verdiend wordt, dan gaat hij immers niet naar een bond, maar opeen gunstig moment gaat hij eens met de uitvoerder praten en dan komt wel tot overeenstemming, maar o wee als het koud wordt, dan wreekt zich zijn zorgeloze stemming van de warme dagen. Maar dan is het te laat. Dan komen er lange gezichten en wordt overdacht er iets aan te doen. Inderdaad is er j.l. januari te Amsterdam een goede poging gedaan. Er is een actie-committee gevormd, dat een delegatie naar het Sociaal Fonds voor de Bouwnijverheid heeft gestuurd om een duurtetoeslag te eisen. Er is een vergadering geweest in Krasnapolsky waaraan ongeveer 600 man hebben deelgenomen, daarna is er een demonstratie geweest naar de patroonsbond ter ondersteuning van de eis voor

een duurre-toeslag. Een eis, die inmiddels ook door de A.N.B. (NVV) naar voren was gebracht. En inderdaad, het heeft resultaat opgeleverd. De gehuwden ontvangen f50,- maximum extra. Uit de reactie van verschillende bouwvakkers is gebleken, dat ze dit niet verwacht hadden. Blijkbaar onderschatten ze de betekenis van de druk van onderaf.

Al is 600 man maar een fractie van het aantal bouwvakkers in Amsterdam, toch heeft de demonstratie er ongetwijfeld toe bijgedragen dat er een toeslag werd gegeven. Maar de juiste weg is natuurlijk een andere, en wel die van een betere CAO. Want het moet niet een gunst zijn, die ons wordt bewezen als het zo uitkomt. Neen, het moet een recht zijn.

Daarom moeten de bouwvakkers als het zonnetje schijnt, maatregelen nemen voor de volgende gelegenheid, d.w.z. zorgen dat ze hun invloed op het afsluiten van een nieuwe CAO uitoefenen.

Het zou echter een illusie zijn om te denken, dat het dan zonder meer voor elkaar komt. Lid worden van de Alg. Ned. Bouwbedrijfsbond en die knipt het dan wel op. Zo is het natuurlijk niet. De heren moeten gedwongen worden om op te treden, daar worden ze voor betaald. Of anders moeten strijdbare vakbondsleden uit het bedrijf zelf, hun plaatsen innemen.

o o

De volgende bijdragen ontvingen wij voor ons PERSFONDS:
M.S. f1,-- , G.H. f6,-- , A.C.W. f8,--

Wij hopen dat velen het voorbeeld van deze kameraden zullen volgen! !

Het geld van het PERSFONDS wordt gebruikt om DE INTERNATIONALE uit te breiden en te verbeteren.

Naar aanleiding van de VARA-TV-uitzending over "85 gulden schoon" ontvingen wij het volgende ingezonden stuk:

Waarde redakteur,

Ik heb gisteravond, 18 febr. naar bovengenoemde "sociale" reportage op het TV-scherm gekeken. Naar aanleiding hiervan zend ik u een paar losse opmerkingen en waarnemingen.

In de VARA-gids schrijft de samensteller van deze documentaire, Pier Tania o.a. : "Ik koos een gezin dat er van een doorsnee-salaris moet komen, niet schrijnend arm, maar ook helemaal niet in goede doen. Het betreft hier het gezin van een metaalbewerker uit Haarlem. Hij zal weldra gaan profiteren van de nieuwe c.a.o., die neerkomt op een loonsverhoging van luttele centen per uur. Wat doet zo'n gezin met die grijpstuiver extra, en in hoeverre hebben deze mensen nu meer deel erdoor aan onze welvaart?"

Het betreffende gezin bestaat uit man (afkomstig uit een vooroorlogs "steungezin", met f11,-- per week), vrouw (financieel van wat betere komaf) en twee kinderen. Het meubilair was, behalve het televisie-toestel vooroorlogs. Kinderbijslag en vakantiegeld worden aan brandstof besteed. Geen vakantie, geen theater, geen bioskoop, kortom behalve de televisie geen cent voor cultuur (naar keuze),.. De man krijgt 6 gulden zakgeld. Hij betaalt hiervan voederzaad voor zijn vogels (liefhebberij); de bus van Haarlem naar Schiphol (hij werkt bij Fokker) plus zijn koffie op het

werk. De vrouw gaat éénmaal per jaar naar de kapper, verder zorgt de man voor het haar. Eenmaal per week wordt er vlees gegeten (op zondag), verder in de week twee maal een ei en "voor de rest scharrel ik wel" zegt de vrouw. Ze maakt alle kleren voor de kinderen zelf; bv. uit een lapje van f2,50 een overgooiertje (winkelprijs f11,--).

De "Metaalkoerier", bondswEEKblad van de Alg. Ned. Bedrijfsbond voor de Metaalnijverheid (NVV), wekt in zijn nummer van 15 februari, dat aan deze uitzending voorafging, zijn leden op naar de T.V. te kijken op maandagavond. De kop boven deze opwekking luidt: "Meer welvaart in arbeidersgezin". (Wie lacht/huilt daar?).

De voorzitter van de A.N.M.B., I.Baart, verdedigde in dit programma de "vijf cent" (grijpstuiver voor Piet Tania) met de redenering, dat het de industrie 100 miljoen gulden per jaar gaat kosten, hetgeen de heer Wilton (van Wilton-Feijenoord) met een zorgelijk gezicht op het TV-scherm deed verschijnen, zich aansluitend bij deze klaagzang.

De heer Baart vertelde verder nog, dat de afgesloten Metaal-CAO voor 250.000 arbeiders geldt. Over hen allen uitgesmeerd, betekenen die 100 miljoen niet veel; en levert hun uitbuiting in het komende jaar niets meer op?

Graag had ik als onderschrift op het TV-scherm, onder de beelden van Baart en Wilton, hún weekinkomen nog even vermeld gezien. Tenslotte nog dit: enige jaren geleden verkeerde het in de uitzending niet met name genoemde doch duidelijk te herkennen Fokker-bedrijf in crisis. Dank zij de NAVO-oorlogsvoorbereiding bouwt dit bedrijf thans de Amerikaanse F-114 Thunderstreak straaljager (f6 mill. per stuk), bij honderden in licentie. Dat is de basis, waarop de "85 gulden schoon welvaart" is gebouwd!

Met dank voor plaatsing, kam.groetend, een roestkrabber.
(metaalbewerker, Red.)

Een tweede ingezonden stuk:

Meningsverschil over de USSR

Ik lees uw tijdschrift graag, omdat het tegen het kapitalisme is, maar ik begrijp niet hoe u het regiem dat een arbeidersopstand in Hongarije neersloeg als een "Arbeidersstaat" kunt beschouwen.

D.G.

antwoord van de redactie:

De Internationale ondersteunde de Hongaarse Revolutie die een poging was om arbeidersdemocratie en nationale onafhankelijkheid op basis van de bestaande sociale verworvenheden (nationalisatie en planning) tot stand te brengen. Wij veroordeelden de wrede onderdrukking van de arbeidersrevolutie door het Kremlin.

Als we echter maatschappelijke systemen en staten kenschetsen, streven wij er naar onze redenering eerder te kiezen op een wetenschappelijke dan op een emotionele basis. Zo hebben wij jarenlang de Sowjet-Unie gekarakteriseerd als een gedegenereerde arbeidersstaat omdat de oorspronkelijke verworvenheden van de Oktober Revolutie -genationaliseerde economie en planning- gehandhaafd zijn gebleven ondanks de groei van een economisch bevoorrechte bureaucratie, die de Sowjet-arbeiders politiek onteigende.

Op soortgelijke wijze beoordelen wij de situatie in de Nederlandse arbeidersbeweging. Een aantal vakbonden zijn zo verbureaucratiseerd en corrupt, dat de leden zo goed als geen controle hebben over hun vrijgestelden of de politiek daarvan. Deze leiders verraden bovendien de belangen van de leden en breken soms zelfs stakingen van hun eigen mensen

C.O.N.C.P.

CONFERENTIE VAN
NATIONALISTISCHE ORGANISATIES
VAN DE
PORTUGESE KOLONIËN.

Permanent sekretariaat:
6, Rue Paul Tirard,
Rabat, Marokko.

Overkoepelende organisatie van
de belangrijkste nationalistische
groepen in 'portugees' Afrika.

2de verjaardag van de angolese oorlog; 4 februari 1963.

Op 4 februari deden de angolese patriotten, onder leiding van de MPLA (Volksbeweging voor de bevrijding van Angola) een aanval op de militaire en burgerlijke gevangenen van Luanda om de gevangen gezette nationalistische leiders te bevrijden.

Deze heldhaftige actie van de angolese strijders is het begin van de gewapende opstand van het angolese volk tegen het portugeese kolonialisme. Met dit feit vangt een nieuwe fase van de nationale bevrijdingsstrijd in Angola aan: de beslissende fase, waarin het angolese volk toont dat het vastbesloten is om TE OVERWINNEN OF TE STERVEN.

De vijand heeft het volle pond van zijn barbaarsheid gegeven: de hele wereld is reeds op de hoogte van de steeds erger wordende gruweldaden van het portugeese leger en 't portugeese bestuur, in deze oorlog voor de handhaving van de slavernij van het angolese volk.

Overall, van Sá da Bandeira tot Manuela do Zombo, van Porto Amboim tot Kakenge: te Nambuango, Carmona Kouito en Koubangu, blijft het angolese volk echter onvoorwaardelijk volhouden: de OVERWINNING OF DE DOOD.

Door de schok die het koloniaal-fascistische portugeese regiem onderging is de gewapende strijd van het angolese volk een geweldige stimulans geweest voor de bevrijdingsbeweging in de andere portugeese koloniën.

Staande, tegenover de algemene opstand van de volken in de koloniën, heeft de koloniaal-fascistische regering van Portugal, in haar onvermogen om de bevrijdingsbeweging met geweld neer te slaan, een serie hervormingen afgekondigd. Deze, eenzijdig door de portugeese regering genomen maatregelen, hebben slechts ten doel: enerzijds de volksmassa's, en anderzijds de internationale publieke opinie te misleiden.

Voorbeelden hiervan zijn: de beëindiging van de juridisch afzonderlijke positie der 'Inboorlingen' en verlening van burgerrecht aan de volken der portugeese koloniën, de besluiten die sinds de laatste zitting van de Raad voor de Overzeese gebieden zijn genomen.

In het aangezicht van deze pogingen om hen van hun doel af te houden, hebben de volken van de portugeese koloniën hun oordeel uitgesproken: de gewapende strijd ontwikkelt zich in Angola en 'Portugees' Guinee, en in de andere portugeese koloniën, in Mozambique, Kaap Verdië, St Tomé en Principe wordt de nationalistische beweging sterker.

De situatie is nu zo, dat de V.N., de hoogste internationale instantie, die door de volken der mensheid wordt gedragen, een officiële veroordeling over het kolonialisme heeft uitgesproken. De werkelijkheid is dat in de huidige wereld het voortbestaan van koloniale holwerken een misdaad tegen de mensheid, een ernstige bedreiging van de vrede is.

De MPLA, voorhoede in de strijd van het angolese volk, is de motor van de moedige en moeilijke worsteling voor de waarachtige nationale bevrijding van het angolese volk en voor een plaats van dat volk binnen een vrij, onafhankelijk en verenigd Afrika.

Door haar activiteiten en door de juistheid van haar beginselen heeft de MPLA sinds het begin van de opstand; in de nacht van 4 februari 1961,

de leiding genomen. De MPLA heeft zich in het binnenland organisatorisch versterkt en heeft het politieke peil van de strijd verhoogd. Op het ogenblik beschikt de MPLA over een leger, een ondergrondse strijdmacht, die met moderne wapens is uitgerust. De MPLA is verder trouwens voortdurend bezig met het opleiden van politieke militaire en technische kaders, teneinde het hoofd te kunnen bieden aan de dwingende problemen van 't ogenblik en voorbereid te zijn op de toekomst van het Onafhankelijke Angola. In haar zorg voor het lot van de vluchtelingen heeft de MPLA de CVAAR opgericht, een organisatie die de sociale en medische hulp aan de vluchtelingen op zich genomen heeft; morele en materiële steun, onderdak, kleding, oprichting van scholen om het analfabetisme te bestrijden, ziekenzorg enz.

Uitgerust met een dergelijk ruime, allesomvattende opvatting van de strijd en van de huidige en toekomstige noden van Angola, ontwikkelt de MPLA - die zich zo de weg baant naar de toekomst - de dagelijkse strijd, en blijft zij de beproefde gids van het angolese volk.

Op dit ogenblik, dat de angolese oorlog zijn tweede jaar ingaat, richt 't permanente Sekretariaat van de C.O.N.C.P. een oproep tot alle anti-koloniale organisaties om hun solidariteit te betuigen met de strijd van het Angolese volk voor zijn onafhankelijkheid.

Het sekretariaat van de CONCP nodigt alle vrienden van het strijdende Angola uit, om;

in hun land informatie-bijeenkomsten te beleggen over de discriminatiepolitiek en de barbaarsheid van het portugese kolonialisme en over de rechtvaardigheid van de strijd van het angolese volk,

de vrijlating van de eerwaarde pater Joaquim Pinto de Andrade, ere-voorzitter van de MPLA, van Ilidio Machado en alle andere gearresteerde patriotten, te eisen,

hun morele en materiële steun te geven aan de gezinne van de oorlogsslachtoffers, aan de vluchtelingen en aan de politieke gevangenen,

delegaties te vormen om te protesteren bij de portugese ambassades en de (andere)portugese vertegenwoordigende instanties in het buitenland,

en om protest-brieven en -telegrammen te sturen aan de portugese regering.

Rabat, 20 januari 1963.

PERMANENT SEKRETARIAAT VAN DE CONCP.

broedplaats van het fascisme, vormen de uiterste rechtervleugel van deze ten ondergang gedoemde kleinburgerlijke en boeren klasse, waar de officierskaste politiek mee verwant is.

Tegenover een grote en voor een groot deel communistisch georganiseerde arbeidersklasse, in een onstabiele classesituatie, kan de grote bourgeoisie het zich niet veroorloven, genoemde lagen, fungerend als sociale buffer, al te zeer van zich te vervreemden. Zelfs ondanks het feit dat deze reactionaire vleugel het de bourgeoisie zeer moeilijk maakte en maakt, b.v. bij de burgerlijke neokolonialistische oplossing van het 'Algerijnse vraagstuk' en bij de sanering van de nationale en internationale economische en politieke verhoudingen volgens grootburgerlijke internationale ideeën. De noodoplossing voor het kapitalisme werd een bonapartistische halfdiktatuur, die 1. de arbeidersklasse beter in bedwang kan houden, 2. de economische belangen van de grote bourgeoisie beter kan doorzetten ook dwars tegen boeren en kleine burgerij in; 3. genoemde reactionaire rechtervleugel voorlopig in bedwang kan houden, haar kan afhouden van een voortijdige provocatie van een burgeroorlog, totdat deze strategische reserve in uiterste nood ingeschakeld moet worden. Hiervoor moeten echter hele, halve en schijnconcessies (naar rechts) worden gedaan.

In dit verband moet er worden gewezen op de 'grootheidswaan' en de chauvinistische demagogie, verbonden met de chantage- en intimidatiepolitiek tegenover de Ver. Staten, Engeland en de andere westeuropese landen. geen privé-afwijking van De Gaulle is. Het heeft een noodzakelijke functie de gevaarlijke neigingen van het gefrusteerde kleinburger-boeren en officiersdom, en van de oudkolonialen, politiek af te leiden, en de grootkapitalistische voordelen van de europese eenwording met een gedeeltelijke bescherming van de achterlijke sectoren van de maatschappij te combineren; een combinatie die ook weer nadelen voor de grote bourgeoisie met zich mee brengt natuurlijk.

Over DUITSLAND, het 'economische wonder' moeten we kort zijn. Typerend voor de grote kracht van de duitse monopolies is dat alle middelen aangewend voor de ontmanteling van het Krupp-concern hebben gefaald en dat de 'Hoge Autoriteit' van de Europese Kolen en Staalgemeenschap jammerlijk kapituleerde na haar poging tot schijndekartelisering van 't grote Rhur-kolen kartel. Enorm is de nationale en internationale economische krachtsontplooiing van de duitse bourgeoisie, waarbij ook het feit kan worden uitgebuit dat Duitsland in 't jongste verleden geen officiële koloniën heeft gehad. De zware last van de erfenis van het pruisisch autoritair-aristocratische verleden, de fascistische oplossing van de labiele klassenverhoudingen tijdens de Weimarrepubliek, de huidige ligging direct naast de arbeidersstaten, maakt echter een burgerlijk democratische oplossing à la Engeland, voor de bourgeoisie en de kleinburgerij onmogelijk.

Produkt van deze situatie is een autoritaire, v.n.l. roomskatholiek Adenauer regiem, dat b.v. de communistische partij verbod en alle marxistische tendenties vervolgt, dat onder zeer grote Amerikaanse economische steun (omdat 't de meest betrouwbare bondgenoot was) het herstel van 't duitse kapitalisme met succes heeft helpen leiden. Dit regiem kon zich bij de grote economische bloei enige concessies aan de arbeidersklasse veroorloven, zorgde met straffe hand voor orde en rust en wist zich bij 't kleinburgerdom zeer populair te maken. Ondanks al deze voor het kapitalisme betrekkelijk gunstige omstandigheden voelt de bourgeoisie zich door de oostgrens permanent bedreigd, te meer waar nu een grondig doorbreken van de destalinisatie tot in Oost-Duitsland toe (wat op den duur onvermijdelijk is) een direct levensgevaar zou zijn, en waar de hoogconjunctuur enigszins een Amerikaans verzadigingspunt schijnt te gaan bereiken. Een openbreken van de klassenstrijd kan men zich slecht veroorloven. Zo werd in 't kader van de reeds gretig binnengehaalde voordelen van de

NAVO, de EGKS en de EEG, de uitgestoken hand van de franse bourgeoisie, bij monde van De Gaulle, met blijdschap heeft aanvaard, ondanks alle nadelen op Europees en internationaal vlak.

Sprekend was dat Adenauer onlangs zijn vrees uitsprak voor een opname van de 'socialistische' landen van Scandinavië naast een Engeland waar de Labour partij aan de regering kan komen; overwegingen die een De Gaulle ook niet geheel vreemd zullen zijn.

Sprekend is in ruimer verband ook de as Parijs-Madrid, die naast die van Washington-Madrid, gesmeed wordt. Het kapitalisme kan zich langzamerhand de luxe van een echt parlementair burgerlijk-democratisch regiem niet meer veroorloven. Zeer terecht sprak de liberale NRC onlangs van een 'griezelige ontwikkeling'.

ENGELAND stond al een tijd zwak. Van het oude Imperium is niet veel overgebleven. Het land heeft zolang geteerd op een buitengewone gepri- vilegieerde imperialistische uitbuitingspositie, dat nu pas blijkt hoe achter het is geraakt met zijn verouderd industrieel apparaat tegenover de Amerikaanse industrie en de vernieuwde en verjongde industrieën van Duitsland, enkele andere landen van West-Europa en Japan. De werkeloosheid is tot 800.000 (minstens) gestegen. De handel met het krachtscen- trum en de enorm sterke markt van de EEG nam zienderogen toe; net als dat ook het geval is met alle andere landen van de '7' der vrijhandels- associatie. Engeland kwam steeds meer voor de noodzaak te staan, toe- nadering tot de EEG te zoeken; de angst voor het isolement tegenover de toekomstige hogere tolmuren neemt toe. In die toenadering werd het belemmerd door de relaties met het Gemenebest, de eigen landbouwproble- men en de innige verhouding tot het Amerikaanse imperialisme, waar het in zijn zwakte steeds meer tegen aan moest gaan leunen.

Toen de toegang niet zo vlot werd verkregen vanwege alle overgangs- en uitzonderingseisen die Engeland stelde, richtte men de Europese Vrijhan- dels Associatie (EVA) op samen met Denemarken, Zweden, Noorwegen, Oosten- rijk, Zwitserland, Portugal (en Finland als geassocieerd lid), een groep die in wezen in de wachtkamer van de EEG zit, en, maar slechts een arm- zalige voorlopige oplossing voorstelt, bij gebrek aan zwaarder verbin- ding met de EEG.

Bij de laatste fase van de onderhandelingen tussen Engeland en de EEG te BRUSSEL blokkeerde De Gaulle, toen de overeenkomst bijna was bereikt op brute wijze Engeland's toegang. De franse regering stelde de eis, dat eerst oplossingen moesten worden gevonden voor de zuivel-, de rijst- en de rundvleesmarkt, en voor de verhouding tot de Afrikaanse voorma- lige franse koloniën (waarbij De Gaulle de EEG-steun wenst voor de voortgezette franse exploitatie). Allereerst botsten de franse en en- gelse landbouw op elkaar. Verder wenst de franse industrie de Europese mark- markt niet met teveel partners te delen, waar b.v. de Amerikanen al permanent in Europa infiltreren, en met hun vrijhandels-voorstellen een bedreiging vormen. Verder is de regering MacMillan te gevoelig voor zijn arbeidersklasse en kan een Labour regering aan de macht komen; En- geland heeft bovendien te nauwe banden met de Ver. Staten, terwijl de opvattingen van Kennedy over Europese en internationale kapitalisti- sche samenwerking, ook op het terrein van de atoombewapening, enigszins anders zijn dan die van het Eng. Europees denkende franse Bonapartisme. Het verdrag met Duitsland gaf de ruggesteun die het mogelijk maakte En- geland erbuiten te houden; iets dat overigens een belangrijk deel van de Duitse bourgeoisie, dat vertrouwd op de grote economische kracht van Duitsland en tegen Adenauer en zijn vergaand h.i. voorlopig onnodig re- actionaire lijn in opstand komt - niet tot vreugde stemt. Zo was de Duitse regering verplicht Washington te proberen te overtuigen dat het in wezen niet van de oude internationale lijn samen met de Ver. Staten

was afgeweken. Een deel van de bourgeoisie van West-Europa is nu ongerust, dat isolationistische en protectionistische tendenties in de Ver. Staten zullen worden aangewakkerd door mislukkingen à la Brussel. De inwendige tegenstrijdigheden van het westeuropese kapitalisme met zijn onevenwichtige ontwikkelingsgang en van de kapitalistische wereldmaatschappij als geheel, zijn weer scherp aan het daglicht getreden.

In een der volgende nummers hopen wij nader in te gaan op de rol van 't westeuropese proletariaat, en op het noodzakelijke europese socialistische program dat zal moeten worden ontwikkeld.

Fidel Castro

Op een kongres van vrouwen van Noord-, Midden- en Zuid-Amerika op 16 januari te Havana, heeft Fidel Castro een grote rede gehouden waarop we op een later tijdstip nog zullen terugkomen. Voorlopig beperken we ons tot enkele citaten;

'Wij ontkennen de mogelijkheid van een vreedzame overgang naar het 'socialisme niet, maar wij moeten nog steeds het eerste voorbeeld 'ervan zien'.

'En als wij de Latijns-Amerikanen toespreken en hen zeggen, dat de objectieve voorwaarden voor een revolutie (in heel Latijns-Amerika, 'noot, red.) aanwezig zijn, dan verdedigen wij de vrede. Want hoe 'zwakker het imperialisme is, des te minder gevaarlijk is het. Hoe 'zwakker het imperialisme is, des te minder agressief is het. En de 'volksbevrijdings-bewegingen verzwakken het imperialisme. En de imperialisten zijn zo minder agressief, minder gevaarlijk!'

'De strijd van de volken voor de onafhankelijkheid is een strijd voor 'de vrede . . . '

M.P.L.A. (Angola) + ALGERIJE **

Ter gelegenheid van de officiële opening van het permanente bureau van de M.P.L.A, (de nationalistische bevrijdings-beweging van Angola) in Algiers, sprak Ben Bella o.a. de volgende woorden;

'Onze vrienden hebben wapens nodig en geen moties van aanmoediging!'

'De strijd tegen het portugese fascisme, is de strijd tegen het fascisme in Europa.'

'Er zal geen werkelijke opbouw van Algerije zijn, zonder een radicale 'revolutionaire oplossing in Angola.'

Tot onze spijt zal Eduard Verheyen zijn artikelen-serie over **INDONESIË** eerst over enige tijd kunnen voortzetten.

..... Redaktie

De brochure

'De Vierde Internationale
Wat zij is - Wat zij wil'

is nog altijd bij de administratie van ons blad verkrijgbaar.

De prijs is 50 cent.
.....

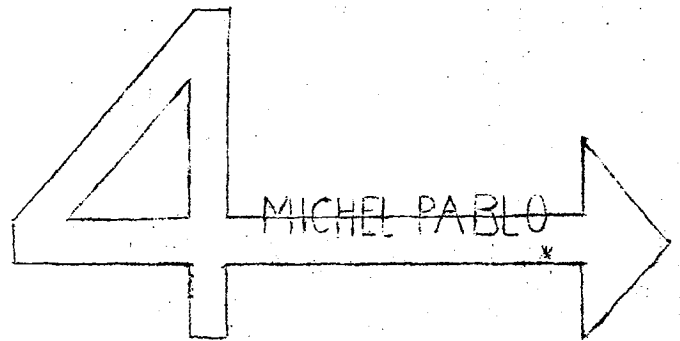
De **INTERNATIONALE** zal twaalf maal, inplaats van zes maal per jaar verschijnen. In verband hiermee zagen wij ons genoodzaakt de abonnementsprijs te verhogen tot f.4,-- per jr.

Wanneer u dit nog niet hebt overgemaakt, wilt u dit dan alsnog doen?
Gemeentegiro: J. 4501, t.n.v.
J. Jacobs, Leidsekade 54''',
Amsterdam.
.....

STEUNT DE INTERNATIONALE, DE
STEM VAN HET REVOLUTIONAIRE
SOCIALISME, VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE !

In het vorige nummer van de **INTERNATIONALE** publiceerden wij 't eerste hoofdstuk van 'Vier politieke hoofdproblemen van onze tijd', een studie van Michel Pablo.

Op de hierna volgende pagina's vervolgen wij deze publikatie met het deel 'De Atoom-Oorlog - Historische nederlaag van de Mensheid'. We raden onze lezers aan met aandacht kennis van deze studie te nemen !

POLITIEKE

HOOFD-

PROBLE-

MEN VAN

ONZE

TUJD

II. De Atoom-Oorlog - Historische nederlaag van de Mensheid.

De revolutionaire opbloei van de produktiekrachten vormt een zeer bijzondere tegenstelling met het schreeuwende anachronisme (= in strijd met de tijdrekening, noot vert.) van de nog heersende sociale verhoudingen. Wat de ontwikkelde kapitalistische landen betreft, vertoont deze tegenstelling zich in malthusianistische anti-ekonomische maatregelen, waartoe de kap. staat haar toevlucht neemt om, het hoofd te bieden aan de overproduktie in de landbouw, door het kolossale belang verworven door de onproduktieve oorlogseconomie; het aanzienlijke percentage van de ongebruikte capaciteit van het produktieve industriële apparaat; de verschijning van een technologische werkloosheid, als begeleidingsverschijnsel van de automatisering.

In de landen van de 'Derde Wereld' vertoont deze tegenstelling zich in de onbekwaamheid, de 'opstijging' van de ekonomie en zijn snelle en harmonieuze ontwikkeling teweeg te brengen en het ondergedompeld zijn van deze landen, in het midden van een eeuw, waarin de overvloed voor het grijpen ligt, in de onbeschrijfelijkste materiële en kulturele ellende. In de Arbeidersstaten zelf, staten aan het socialisme voorafgaand geregeerd door een burocratie, bestaan veelvuldige belemmeringen zowel op landbouw- als op industrieel gebied voor de volledige opbloei van de nieuwe produktieve krachten, waarover momenteel de mensheid beschikt. Maar de meest veelzeggende uiting van de fundamentele, bijzonder verzwaarde, tegenstelling tussen de revolutionaire opbloei der produktiekrachten en het anachronisme der sociale verhoudingen, is het verschrikkelijke zwaard van Damokles, dat boven de aarde hangt, de door raketten aangedreven projektielen en ruimtestations, de modernste en nieuwste aangedreven projektielen en ruimtestations, de modernste en nieuwste vorm der ontwikkeling van de atoomwapens.

Aangeland in 't tijdperk van de verwezenlijkbare materiële overvloed en van nieuwe horizonten voor de kennis en 't onbepaalde avontuur van de mens, zie hier tezelfdertijd de mensheid bedreigd door krachten, die de verstandelijke controle van zijn huidige sociale organisatie te boven gaan en haar in de hel van een atoomoorlog dreigen te doen tuimelen. Voor de eerste maal in de geschiedenis bezit de mensheid de middelen die, toegepast volgens het automatisme eigen aan het funktioneren en de logika van de moderne oorlogsmachine, in staat zijn haar volledig uit te roeien of in ieder geval haar toekomst zwaar te belasten.

Dit is een onvergetelijke situatie, die mogelijkheden van de menselijke maatschappij om te overleven zonder in chaos en barbarij te vervallen op harde proef stelt.

Sedert 10 jaar heeft de fantastische technologische vooruitgang, nauw verbonden met de oorlogsvoorbereiding, volledig de gegevens van 't probleem omvergeworpen, zoals dit zich nog aan het begin der '50-er jaren voordeed. Van de eenvoudige atoombom, in beperkte hoeveelheden in bezit van de een en de ander, zijn we aangeland bij de steeds krachtiger H-bommen, geproduceerd en opgeslagen in hoeveelheden, voldoende om al 't leven op de planeet te vernietigen.

Tzelfdertijd hebben de middelen om hen op de tegenstander te slingeren, over oceanen, zelfs over de hele aarde, een buitengewone ontwikkeling doorgemaakt, speciaal wat de USSR betreft, die de zich voorgestelde verdediging, tegen de eventualiteit van een vijandelijke aanval, tot stof doet vergaan. Maar het mechanisme van de tegenaanval is eveneens georgani-

seerd en geautomatiseerd, dankzij de verspreiding van de bases te land, ter zee en onder 't zeeoppervlak, van 't imperialisme in 't bijzonder over de gehele aarde. Het geen praktisch betekent dat, hoe vernietigend ook de klap van een verrassingsaanval kan zijn, hij niet zonder tegenaanval zal blijven, op zijn minst gedeeltelijk en in ieder geval zelf van een aanzienlijk vernietigend karakter, gezien de kracht welke de atoomwapens hebben bereikt. Paargelaten, dat het monsterachtig en onaanvaardbaar vanuit onze filosofische opvatting van het socialisme als stelsel ten dienste van de mens en de hele mensheid zou zijn, zijn overwinning zich te willen voorstellen of te versnellen, door de berekende vernietiging van een heel gedeelte van de mensheid, afgedaan onder het etiket van 't 'imperialistische kamp'. Aan het begin van de jaren '50 was het nog mogelijk een oorlog, ontketend door het imperialisme, zich voor te stellen als haast onvermijdelijk de dynamiek van het overgaan in een internationale burgeroorlog, in de Revolutie, in zich te bergen. Want de wereldmachtsverhouding ontwikkelde zich in die tijd reeds duidelijk ten gunste van de revolutie en de ontketening van de oorlog zou deze ontwikkeling versnellen.

Momenteel is, ondanks een zeer aanzienlijk gunstiger wereldkrachtsverhouding voor de revolutie, dit perspectief niet meer duidelijk.

Want de ontketening van de atoomoorlog, gezien de kracht, de hoeveelheid en de middelen om de moderne atoomwapens te vervoeren kan gelijk staan met de vernietiging van de mensheid zó niet in zijn totaliteit, dan toch in dúsdanige verhoudingen, dat deze inhoud en de mogelijkheden van het socialisme zinledig zou maken. Er zou in het beste geval chaos en een bijzonder soort barbarij zijn, gezien de zodanig uitgestrekte verwoestingen en de nieuwe onbekende problemen van aanpassing en van overleving van de mensheid in een natuurlijke omgeving, verregaand bezwangerd en ontaard door de gevolgen van een groot aantal atoomexplosies van een buitengewone kracht. Het perspectief van de omvorming van de oorlog in de burgeroorlog is niet meer geldig dan op de beperkte schaal van plaatselijke en conventionele oorlogen. In deze gevallen geldt de opvatting oorlog-revolutie volledig, zoals dit in alle plaatselijke koloniale oorlogen geïllustreerd is en in alle revoluties, uitgebroken sedert 1945. Overal is de bevrijdingsoorlog tegen het imperialisme, (Vietnam, Algerije, Angola, enz.) of tegen de binnenlandse reactie (Cuba) geholpen door het imperialisme, gehouden zich door eigen logika en dynamiek om te vormen in sociale revolutie, waarbij de gewapende strijd tot nu toe de enigste weg blijkt van de overwinnende revolutie, tegen de onvermijdelijke tegenstand en interventie van het imperialisme en zijn bondgenoten.

Het is nu onbetwistbaar, dat het voornamelijk de vrees voor de verschrikkelijke gevolgen, van een omvang en onoverzienbare konsekwenties, van een atoomoorlog is, die het 'wasten' en het 'oosten' op de rand van de afgrond ervan weerhouden heeft, gedurende de vele crises, die zich voordeden sedert meer in het bijzonder 1953 (Vietnam, Formosa, Berlijn, Suez, Cuba). Verre van zich op weg te begeven naar 'de vreedzame rust' en naar 'het vreedzame samenleven', wordt de fundamentele tegenstelling tussen de Revolutie in al haar vormen (Arbeidersstaten, Koloniale Revolutie, revolutionaire Arbeidersbeweging van de moederlanden) en het imperialisme tot zijn hoogste graad opgevoerd, waarvan juist meer en meer de herhaalde en explosieve 'internationale crises' getuigen. Het feit, dat iedere keer opnieuw op de laatste minuut een kompromis wordt bereikt en dat aldus de explosie verijdeld is, mag de realiteit van het buitengewone gevaar van een atoomoorlog niet verbergen, noch de opvatting van de 'balans van de terreur' rechtvaardigen, d.w.z. van de voortzetting van de atoombewapening door de een en door de ander, opgevat als het 'schild van de vrede'. Want de kompromissen, die tot het uiterste 'de vrede red-

den', zijn in werkelijkheid niets dan het terugwijken van een der beide tegenstanders, hoe weinig en bedekt schijnbaar de vooruitgang van de ander mag zijn, en ze bereiden voor de volgende etappe een ernstiger crisis voor.

Het kompromis van de vietnamese oplossing heeft niet verhinderd, dat de burgeroorlog in het zuiden, momenteel 'vergaan' van de kommunistische guerilla's, weer opvlamt. Het kompromis van Laos is niet minder een verzwakking van het imperialisme in het kritieke gebied van zuid-oost Azië.

De opeenvolgende compromissen over de berlijnse kwestie betekenen niet minder een vooruitgang, volgens de taktiek van de dunne plakjes 'salamis', (worstsoort, Nt, Vert.) die de posities van het imperialisme in de stad ondermijnen. Anderzijds ervan uitgaan dat de 'balans' van de terreur' een doelmatig 'schild' voor de 'Vrede' kan zijn, is wel heel duidelijk een dwaasheid, die een apokalyptische toekomst voorbereidt. Hoe meer de atoombewapening zich versterkt, hoe meer de atoomoorlogsmachine bijna geautomatiseerd wordt, des te meer zich de dreiging van een verrassingsaanval scherper aftekent, hoe meer de angst de tegenstanders in zijn macht krijgt en hen ertoe brengt, enerzijds de denkbeeldige weg van het 'absolute wapen' in te slaan - iedere keer bereikt en telkenmale voorbijgestreefd door de onophoudelijke en oneindige technologische vooruitgang - en anderzijds hen tot de verleiding brengt, het eerste toe te slaan. Vandaar het buitengewone gevaar van de ontketening van de atoomoorlog door een 'misrekening', ongeluk, paniek. De opgang zijnde verspreiding - een nu onweerstaanbaar proces - van de fabricatie van atoomwapens door een stijgend aantal landen, gaat deze voortschepende factoren van een atoomoorlogsgevaar, nog onkontroleerbaarder maken.

De vervolmaking van atoomwapens is onmogelijk zonder atoomproeven. Anderzijds houden deze experimenten zelf, door de onmiddellijke gevolgen, op langere termijn, en nog nauwelijks bekend bij de wetenschap, ernstige gevaren voor het heden en de toekomst van de mensheid in, en voor het huidige evenwicht in het natuurlijke milieu op de aarde in zijn geheel. Alle propaganda die deze gevaren kleiner wil voorstellen dan ze zijn, maakt deel uit van de misdadige psychologische voorbereiding op de atoomoorlog; ze is in tegenstelling met de herhaalde waarschuwingen op dit punt, van de allergrootste wetenschappelijke autoriteiten uit alle landen, geen uitgezonderd. De atoomproeven op grote hoogte hebben reeds ernstige verstoringen in de dampkring (bovenste) teweeggebracht, waarvan de konsekventies nog niet wetenschappelijk kunnen worden vastgesteld. Tussen de politieke en militaire apparaten, onverantwoordelijk en letterlijk misdadig kortzichtig, en de mannen van de wetenschap die die naam waardig zijn, ontwikkelt zich een afgrond t.a.v. het begrip voor de nieuwe krachten waarmee de mensheid is uitgerust en voor het geoorloofde positieve gebruik van die krachten.

De revolutionaire massa-strijd voor het opleggen van de stopzetting der atoomproeven en de handhaving van een eventueel bestand op dit terrein, krijgt historische betekenis, zowel voor de beëindiging van het vervolmaken der atoomwapens, als voor het vermijden van de verterfelijke verslechtering van de natuurlijke omgeving waarin wij leven.

De strijd moet bovendien wel uitmonden in de meer algemene revolutionaire strijd tegen de atoomoorlog, en in de ontwapening van het imperialisme door de revolutie.

Zeer bewust en zonder pacifistische illusies hebben wij reeds verscheidene jaren, de strijd voor de vernietiging van atoomwapens, de stopzetting van de fabricatie van atoombommen en van de atoomproeven

en de eenzijdige ontwapening, in ons huidige overgangsprogram opgenomen. Natuurlijk weten we, dat de doeltreffende en duurzame verwerkelijking van deze leuzen, organisch verbonden is met de afschaffing van het kapitalistische stelsel. Door het nu direkt mobiliseren van millioenen mensen, op basis van die leuzen echter, opent men de weg naar die fase. Iedere eventuele overeenkomst die, als gevolg van de verenigde druk van de arbeidersstaten en de internationale massa's, leidt tot de stopzetting van de atoombomproeven, is een waarlijke overwinning in de strijd tegen de atoomoorlog; en een dergelijke overeenkomst behoort dan ook tot stand te komen en bevestigd te worden.

Dat was het geval met de atoom 'wapenstilstand' (van de U.S.S.R. en de V.S.) tussen 1958 en 1961, die daarna werd verbroken op initiatief van de U.S.S.R. Het is nu echter absoluut onmogelijk om doeltreffend te strijden voor de stopzetting van de atoomproeven, als men, de eenzijdige verbreking van de overeenkomst rechtvaardigt vanwege de noodzaak dat een arbeidersstaat zijn atoombewapening verbetert en zo een nieuwe vooruitgang boekt t.o.v. zijn tegenstanders. Een dergelijke uitgesproken opportunistische houding, zal nooit anders dan die massa's tegen de atoombom kunnen mobiliseren, die reeds gunstig staan tegenover de U.S.S.R. en zijn politiek.

D.w.z. zij komt neer op een ontkenning van het noodzakelijke en mogelijke eenheidsfront op het punt van de anti-atoombomstrijd met krachten die oneindig veel groter zijn dan de huidige aanhang van de kommunistische partijen. Bovendien worden de militaire voordelen, die de U.S.S.R. trekt uit iedere nieuwe serie proeven, snel ongedaan gemaakt door de overeenkomstige vooruitgang van het imperialisme, dat op zijn beurt de proeven hervat.

Het is volkomen onzinnig om de mening door te drijven, dat slechts de U.S.S.R. het - op een of andere manier wettige, uit zijn karakter van arbeidersstaat voortkomende - recht heeft om eenzijdig een 'wapenstilstand'-overeenkomst te verbreken, en slechts de proeven te veroordelen waartoe het imperialisme zich op zijn beurt verplicht verklaart; met een dergelijke redenering kan men alleen hen 'overtuigen' die reeds 'overtuigd' zijn.

Alleen in het geval, dat het imperialisme eenzijdig een gesloten overeenkomst verbreekt, kan de U.S.S.R. een hervatting van de atoomproeven rechtvaardigen. Doch in dat geval moet de U.S.S.R., steunend op de wereld-revolutionaire krachten, een campagne ondernemen om zo snel mogelijk tot een nieuwe overeenkomst tot stopzetting van de proeven te komen en die te doen respékteren. Langs die weg en alleen langs die weg is het mogelijk, om een machtig eenheidsfront op wereldschaal te vormen en te bevestigen, samen met de meest uiteenlopende krachten, die bereid zijn in de meest verschillende vormen te strijden tegen het gevaar van de atoomoorlog.

De werkelijke voorsprong, die de U.S.S.R. op het terrein van de atoombewapening heeft, komt in de huidige periode niet uit de atoombewapening zelf voort, maar uit de middelen om deze naar de tegenstander af te vuren. Ten einde de ondergangsdreiging, die nu boven de mensheid hangt, te bezweren, stellen de strategen van het imperialisme zich schijnoplossingen voor ogen, terwijl ze ondertussen atoombewapening van het machtigste soort zo intensief mogelijk blijft ontwikkelen: uitbreiding van de konventionele strijdkrachten met het oog op 'klassieke' oorlogen; gebruik van slechts taktische atoomwapens; overeenkomsten om steden- en burgerbevolkingen in het algemeen bij atoombombardementen te sparen.

De jongste voorbeelden Berlijn en Cuba, bewijzen evenwel de buitenge-

wone zwakheid van dergelijke veronderstellingen.
Een oorlog om Berlijn kan van de kant van het imperialisme niet worden beperkt tot een plaatselijke of konventionele operatie, gezien het feit dat deze zaak als een levenskwestie wordt beschouwd; een oorlog om Cuba kan ook niet worden beperkt en loopt een groot risico tot een atoomoorlog op wereldschaal te worden uitgebreid.

Twee houdingen hebben zich in de boezem van de internationale arbeidersbeweging t.o.v. de atoomoorlog afgetekend: de politiek van de 'vreedzame samenleving'; de politiek van de uitbreiding van de revolutie, overal waar die maar mogelijk is.

De 'vreedzame samenleving', die door het Kremlin en de partijen, die de Kremlin-lijn volgen wordt aangeprezen, heeft niet kunnen verhinderen, dat de wereldsituatie zich steeds explosiever heeft ontwikkeld en gekenmerkt wordt door vele crises, die elke keer langs de rand van de afgrond leiden. Men constateert dat gedurende die crises, het Kremlin zich verplicht ziet om tot werkelijke ultimata over te gaan, steunen op de schrikwekkende atoommacht, ten einde het imperialisme ervan te weerhouden, van de weg der 'vreedzame samenleving' af te wijken.

De 'vreedzame samenleving' is in werkelijkheid slechts een poging van het Kremlin om op zijn manier de revolutionaire wereldkrachten te besturen. En dit ten einde ervoor te zorgen, dat de onvermijdelijke verandering in de status quo slechts plaats vindt in een omvang en volgens een tijdschema, dat door het Kremlin is vastgesteld, met de bedoeling om ongecontroleerde 'explosies' te voorkomen, aangezien deze zijn verhouding tot het imperialisme kunnen verslechteren en erger nog, zijn heerschappij over de sowjet-massa's en die van de andere arbeidersstaten, die van de U.S.S.R. afhankelijk zijn, in gevaar kunnen brengen. Men kan natuurlijk geen onwezenlijke en reaktionaire politiek ondersteunen, ook als men rekening houdt met de mogelijke noodzaak voor een arbeidersstaat, van een zo enorm groot belang op het wereldterrein, als de U.S.S.R. om, in zijn vijandige en buitengewoon explosieve verhouding tot het imperialisme, met een uitzonderlijk gevoel van verantwoordelijkheid tegenover de gehele mensheid en tegenover de geschiedenis op te treden.

De politiek van de U.S.S.R. als staat echter, kan niet als zodanig worden opgelegd aan al de revolutionaire krachten in de wereld, die niet automatisch, noodzakelijkerwijs, en onder alle omstandigheden, de lijn van de U.S.S.R. en de andere arbeidersstaten moeten volgen. Te meer, waar de enig realistische en doeltreffende politiek tegen de oorlog die is, welke bijdraagt tot de uitbreiding van de socialistische wereldrevolutie.

Juist door voortdurend de economische en strategische basis van het imperialisme te verzwakken, doet men de kansen toenemen om het terug te dringen tot een demoraliserende positie, en ontnemt men het iedere neiging tot agressie.

Hoe meer het imperialisme zich versterkt, hoe meer het zijn oorlogspotentieel doet toenemen, des te meer wordt het zelfverzekerd en agressief. Dat is heel goed te zien in het geval van het imperialisme der Zes van Europa, nieuwe kapitalistische macht, die economische expansie paart aan de versterking van militaire offensieve middelen, door haar neiging tot schepping van een eigen atoommacht en door de integratie van de Europese legers. In een eerste fase zou deze ontwikkeling van het Europa der zes, spoedig uitgebreid tot Engeland, kunnen worden voorgesteld als de schepping van een derde wereldmacht, opgericht als buffer tussen de V.S. en de U.S.S.R., en die door het verkrijgen van enige concessies van de U.S.S.R., objectief kan bijdragen tot het ver-

minderen van het gevaar van de atoomoorlog.

In het wereldperspektief van de ontwikkeling van het kapitalisme in de komende jaren, kan die macht, reeds aangevreten door fascistische kiemen die in het bijzonder in het gaullistische Frankrijk sterk zijn, zich in het zeer waarschijnlijke geval, dat er aan de economische ontwikkeling een grens gesteld is, ontpoppen als het vooruitgeschoven platform van de oorlogsmachine van het gehele imperialisme, dat met de arbeidersstaten en de revolutie in een doodsstrijd gewikkeld is.

Het verreweg doeltreffendste middel om de macht van het imperialisme te ondermijnen, het te ontwapenen en het te overwinnen, is natuurlijk de zegevierende revolutionaire beweging in de kapitalistische moederlanden.

Vanuit dat gezichtspunt zou de Noordamerikaanse of de Europese revolutie de zaak van de 'vrede' geweldig vooruithelpen en het schrikbeeld van de atoomoorlog op beslissende wijze terugdringen. Het is nu evenwel niet minder duidelijk, dat de revolutionaire vooruitgang in de wereld zich historisch beweegt van de rand van de wereld naar het centrum, van de landen van de 'Derde Wereld' naar de kapitalistische bolwerken, waarbij de V.S. hoogstwaarschijnlijk het laatste bolwerk zullen zijn dat moet vallen. Vanuit dat oogpunt gezien, is de vooruitgang van de anti-imperialistische en sociale revolutie in de koloniale en half-koloniale landen het middel bij uitstek, om het imperialisme terug te dringen en te omsingelen, zijn basis en het potentieel van zijn oorlogsmachine doeltreffend te verzwakken.

Iedere overwinning op dat terrein is eveneens een overwinning tegen de atoomoorlog. En de zaak van de 'vrede' wordt slechts doeltreffend verdedigd, door de succesvolle oorlogen en revoluties van de koloniale volken. Bovendien maakt het feit, dat deze strijd in wezen door de eigen nationale krachten gevoerd wordt, het moeilijk voor het imperialisme om haar uit te buiten, waar hem het voorwendsel van 'de direkte inmenging van de U.S.S.R. en het Internationale Kommunisme', als rechtvaardiging van zijn eigen interventie en van het ontketenen van een wereldoorlog vooral, wordt ontnomen.

Hoe meer de strijd het karakter krijgt van een waarachtige inzet van het gehele volk, hoe meer zij op snelle wijze naar een glorierijk einde wordt gevoerd, en hoe meer de interventie en de reactie van het imperialisme de pas wordt afgesneden. De vooruitgang van de revolutie in de 'Derde Wereld' brengt het imperialisme ongemerkt in een staat van verzwakking en omsingeling, van desorganisatie van zijn strategisch offensieve krachten.

Door het feit, dat de 'Derde Wereld' de economische reservekracht bij uitstek van het imperialisme blijft, en haar bestaan noodzakelijk is voor de accumulatie van kapitaal en voor de vergrote produktie en de expansie van de kapitalistische economie, is ieder doeltreffend verlies van een deel van deze sektor, een werkelijke, allereerst economische verzwakking van het kapitalisme. Verder ligt er in de 'Derde Wereld' een groot aantal militaire bases van het imperialisme verspreid, atoombases en andere bases, die een onderdeel vormen van zijn strategie om een tegenwicht te vormen tegen de voorsprong van de U.S.S.R. in raketten. Het verminderen van het aantal van die bases is natuurlijk een zeer positieve bijdrage tot de verdediging van de 'Vrede'.

Het blote feit, dat er een China bestaat dat doeltreffend bevrijd is van het imperialisme en dat binnenkort zal zijn uitgerust met een machtige atoombewapening, gooit de hele strategie van het imperialisme ondersteboven, in een mate, die men nog onvoldoende beseft.

Inde mate dat China vooruitgaat, zich versterkt, een militaire macht en ook een atoommacht wordt, is het streven van het imperialisme, dat tot

nog toe voornamelijk op de USSR gekonsentreerd was, tot mislukking ge-
doemd.

De offensieve oogmerken van het imperialisme moeten een steeds groter
deel van de wereld bestrijken, wat ook de kansen op een onverwachte
aanval vermindert, terwijl het imperialisme zelf vaster omsingeld raakt,
en het de kans van overleving ontnomen wordt, bij een aanval van zijn
kant. In het geval, dat de revolutie een belangrijke sektor van Afrika of
Latijns-Amerika wint, is het duidelijk dat de situatie kritiek zal worden
voor het imperialisme, wat op hetzelfde ogenblik de kansen op een meer
verzekerde vrede verhoogt. Vandaar het buitengewone belang, dat de uit-
breiding van de koloniale revolutie heeft, ook voor de strijd tegen de
atoomoorlog.

Deze gedachtengang vermindert natuurlijk niet, het blijvende, bijzonder
grote belang van de strijd tegen de atoomoorlog in de hoogontwikkelde
kapitalistische landen.

Hoe moeilijk de revolutionaire strijd in deze landen ook wordt gemaakt
door een economische conjunctuur, (die velen het gevoel geeft van een
zekere welvaart) zo blijven er reële en zeer aanzienlijke mogelijkheden
bestaan, aangezien de ekonomie niet het enige element is, dat de revo-
lutionaire strijd van ons tijdperk op een welhaast automatische en on-
gunstige wijze beïnvloedt.

Veelbetekenend voor het karakter en de mogelijkheden van ons tijdperk,
ook in de kapitalistische landen, is het voorbeeld van Frankrijk, dat
eerst jarenlang stond tegenover de algerijnse oorlog en dat nu, als ge-
volg van deze oorlog, te kampen heeft met een werkelijk fascistisch
gevaar, dat de reaktionaire kiemen in heel kapitalistisch Europa tot
leven brengt. De algerijnse oorlog, een grote koloniale oorlog, die ont-
zaglijke materiële en menselijke hulpbronnen opslokte en die gestuit is
op een onverwachte taaie en tenslotte succesvolle weerstand van de
algerijnse massa's, opant in Frankrijk objektief grote mogelijkheden voor
een revolutionaire strijd van de proletarische krachten van dat land.
Als het tot nu toe niet zo gegaan is, dan ligt de fout allereerst bij
de machtige Komm. Partij van dat land, die de franse bourgeoisie en haar
politieke figuren (De Gaulle i.h.b.) heeft willen ontzien, waarbij men
rekende op hun anti-amerikanisme en hun rol van 'obstruktie-plegers'
in de Atlantische alliantie.

In zekere zin is de fundamentele koers van onze tijd, die tussen de Re-
volutie en de Atoomoorlog, waarbij de zo groot en zo snel mogelijke uit-
breiding van de eerste, de ontketening van de tweede kan voorkomen.
Uitgaan van de veronderstelling, dat de atoomoorlog onvermijdelijk is, zou
het aanvaarden van de historische nederlaag van de Mensheid betekenen,
aangezien de atoomoorlog op geen enkele wijze kan uitmonden in de 'over-
winning' en het 'Socialisme', doch integendeel, zoals we reeds hebben
onderlijnd, en dat op zijn best, naar de chaos leidt en naar de barbarij
van een bijzonder soort.

De Revolutionaire Marxisten hebben nooit de overwinning van de Socia-
listische Revolutie gezien, door middel van de oorlog. Zij hebben gestre-
den om de oorlog te voorkomen door de revolutie. Zeker, in het verleden,
ten tijde van de 'klassieke' imperialistische oorlogen, schiepen deze,
eenmaal ontketend, de gunstige voorwaarden voor een nieuwe ontwikkeling
van de revolutie. Dit is evenwel het geval niet meer, de gevolgen van de
atoomoorlog houden een reëel gevaar in voor de toekomst, zo niet het
voortbestaan van de Mensheid.

Het komt hier op neer, dat de hoofdtaak voor de revolutionaire Marxis-
ten op het huidige ogenblik bestaat uit het bewust maken van de revo-
lutionaire krachten, over de gehele wereld, van de absolute noodzaak, de
Atoomoorlog, als een historische nederlaag van de Mensheid te voorkomen
door de Socialistische Revolutie.

(vervolg van pag. 6.)

en de stakingen van andere bonden. Kan men zulke organisaties nog bonden, d.w.z., arbeidersorganisaties noemen? Wij beschouwen ze als gedegene-reerde arbeidersorganisaties. Wanneer ze verdedigd moeten worden als ze in konflikt komen met de werkgevers, dringen wij bij de leden er op aan om de corrupte bureaucratische leiders te vervangen door militanten die vechten voor een program voor hun belangen en een echte arbeiders democratie te vestigen binnen de organisatie.

En precies hetzelfde geldt voor de gedegeneerde arbeidersstaten.

De Redactie.

ALGERIJE HELPT DE ANGOLESE REVOLUTIE.

Op 3 febr. werd te Algiers een openbaar bureau van de M.P.L.A. (Volks Beweging voor de Bevrijding van Angola) geopend.

Premier Ben Bella, met verscheidene ministers, de ambassadeurs van de USSR, China, en Tsjecho-Slowakije en vertegenwoordigers van portugese anti-fascistische bewegingen woonden de ceremonie bij.

Ben Bella betuigde zijn voldoening met de officiële van het Angolese Revolutionaire Hoofdkwartier in Algiers. Hij onderstreepte het feit dat de Algerijnse minister van Jeugd- en Sportzaken de eerste kaders van het Angolese Bevrijdingsleger getraind had.

Terwijl hij de noodzaak benadrukte van de combinatie van de strijd tegen het kolonialisme, met die tegen het fascisme in Europa, hetgeen van belang is voor Algerije wegens de nabijheid van dit kontinent, verklaarde Ben Bella verder: "Het is niet toevallig dat dat de fascistische kolonels Faulks, Trinquier, enz. in Katanga met de sinistere Tsjombe verbonden waren. Dit aspekt van de Angolese strijd is zeer belangrijk maar onze mening. Als we een slag toebrengen aan het fascistische regiem van Salazar, treffen we tezelfdertijd de Achilles-hiel van het fascisme in Europa".

"Momenteel", vervolgde Ben Bella, "bevinden we ons in een periode van eb in Afrika, hetgeen zijn terugwerking heeft, zelfs binnen de Afrikaanse voorhoede-bewegingen. Dit stelt ons voor ernstige problemen, die zelfs nog verscherpt kunnen worden, als een radicale revolutionaire oplossing voor het Angolese probleem niet wordt gevonden. Er kan van geen werkelijke opbouw van ons land sprake zijn, zonder een aktieve strijd aan de zijde van de Afrikaanse Bevrijdingsbewegingen in het algemeen en de Angolese strijd in het bijzonder.

Aan het eind van zijn rede zei de premier, dat hij nog iets als revolutionair kaderlid en niet als hoofd van de regering wenste te zeggen. Hij wendde zich daarop tot de aanwezige ambassadeurs, en bracht hen in herinnering dat "onze Angolese broeders wapens en geld nodig hebben en geen vrome moties".

Vele Algerijnen hebben reeds hun bereidheid uitgedrukt, als vrijwilligers in het Angolese Bevrijdingsleger te willen dienen; als ze nodig mochten zijn.

0 - 0 - 0

Tot onze spijt zijn wij ditmaal door ziekte en drukke werkzaamheden niet in kunnen gaan op de rol van Van Tijn c.s. in het Sociaal Democratisch Centrum enz. In de komende nummers van De Internationale zullen wij er over schrijven. (Red.)

= 7 =

om slechts de uiterste voorhoede te noemen.

De pogingen tot consolidatie van de positie der koloniale bourgeoisie - Congo, India- zijn slechts duidelijke symptomem van groeiende angst voor de sociale fase van de koloniale revolutie.

Het belang van de koloniale revolutien en de politieke stagnatie in West-Europa moet ons echter niet doen vergeten dat in Spanje en Portugal (ondermijnd door de Angolese en Guinese-Revolutie) de "weke-buik" van het Europese imperialisme, ongebruikte mogelijkheden bestaan om de gewapende klas-enstrijd tegen de fascistische dictatuur op de dagorder te zetten. De gewapende zelfverdediging van de Franse arbeidersklasse tegen de toenemende bonapartistische tyrannie, blijft, sinds de uitbarsting van het openlijke fascisme, de OAS, actueel. Waarmee een strijd zal kunnen worden ontketend die, niet tot de reeds dode burgerlijke democratie doch tot het socialisme zal moeten leiden.

Tot slot van dit al te beknopte overzicht nog de constatering dat ongelijktijdig de verzoening van de bourgeoisieen van Indonesië en Nederland en die van Congo en België, plaats vindt; toneinde de overwinning van het socialisme zo lang mogelijk uit te stellen geldt. meer dan ooit in dit wereldhistorische tijdperk van ondergaand kapitalisme de leus: "bourgeoisie aller landen verenigt U !"

DE INHOUD VAN DIT NUMMER:

- 1). De Metaal-CAO 1963, een loon voor de arbeider.
 - 2). Annie van Deventer, Wordt Modinette .
 - 3). Henk de Vries, Uit de Bouw.
 - 4). Ingezonden stuk: f85 schoon.
 - 5). Conferentie van de Nationalistische Organisaties van de Portugese Koloniën;
 2de verjaardag van de Angolese oorlog, 4 februari 1963.
 - 6). Karel Verbiest, De Gaulle en Engeland.
 - 7). M. Pablo, 4 Politieke hoofdproblemen van onze tijd (De Atoomoorlog).
-